

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **KPM BAU s.r.o.**, se sídlem Pod Velkým hájem 1647/13, Praha 5, zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2017, č. j. KUKHK-34629/DS/2017/Kj, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 12. 2020, č. j. 28 A 2/2018 - 116,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 12. 2017, č. j. KUKHK-34629/DS/2017/Kj (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále také jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 13. 10. 2017, č. j. 100155/2017, sp. zn. 2017/3723/SPR-SR (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž byla žalobkyně uznána odpovědnou za spáchání správního deliktu (nyní přestupku) dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 10 odst. 3 téhož zákona.

Uvedeného přestupku se dopustila tím, že dne 2. 4. 2017 v 15:35 hodin nezajistila, aby při užití jí provozovaného vozidla X, na pozemní komunikaci I/14 v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, v místě křižovatky se silnicí III/01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy bylo zjištěno, že řidič předmětného vozidla jel ve výše popsané době a místě rychlostí 62 km/h po odečtení tolerance měřicího zařízení 3 km/h. Za to byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušálně stanovené výši 1000 Kč.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) obsáhlou žalobou, jíž se domáhala zrušení obou správních rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Mimo jiné namítala, že v místě měření platila obecná úprava maximální povolené rychlosti 90 km/h; správní orgán dle ní nijak neřešil otázku stanovení porušené dopravní značky opatřením obecné povahy ani neprovedl žádný důkaz o tom, zda byla značka na daném místě vůbec umístěna.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 5. 11. 2019, č. j. 28 A 2/2018 - 45, podanou žalobu (poprvé) zamítl. Zpochybnění toho, zda v místě přestupku byla značka B 20a skutečně umístěna, shledal zcela obecným. Kontext průběhu celého správního řízení a dřívější pasivita žalobkyně dle něj nasvědčovaly tomu, že se jednalo o ryze účelovou námitku. Konstatoval, že prvostupňovému správnímu orgánu byla situace ohledně osazení daného silničního úseku dopravními značkami velmi dobře známa z jeho úřední činnosti; to plynulo z odůvodnění jeho rozhodnutí, v němž uvedl, že omezení nejvyšší dovolené rychlosti na 50 km/h bylo realizováno z důvodu, že se zde pohybuje zvýšený počet chodců přecházejících z obce Mladé Buky na železniční zastávku a sportovní hřiště, a navíc se zde nacházejí autobusové zastávky. Uzavřel proto, že nebylo namístě provádět jakékoli podrobnější dokazování. Vypořádal také všechny ostatní žalobní námitky.

[4] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost, ve které mimo jiné tvrdila, že se krajský soud při posouzení žalobní námítky týkající se umístění dopravní značky B 20a dopustil nesprávného právního posouzení; poukázala na analogický případ (porušení téže dopravní značky na stejném místě), který řešil Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 As 291/2018 - 43. Uvedla, že správní orgány nepředložily jediný důkaz o tom, že v místě měření byla obecná úprava rychlostního limitu změněna místní úpravou. Brojila taktéž proti vypořádání několika dalších žalobních námitek.

[5] Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 10. 2020, č. j. 2 As 345/2019 - 36, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shledal důvodnou námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu z důvodu absence důkazu, že v úseku měření byla nejvyšší povolená rychlost stanovena řádně umístěnou dopravní značkou B20a na 50 km/h. Přisvědčil žalobkyni, že téměř totožnou skutkovou i právní situací se zabýval již ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 As 291/2018 - 43; z daného rozsudku tedy vyšel. Uvedl, že ve správním spise založená fotodokumentace dopravní značku B20a nezobrazuje; nic o jejím umístění nezmiňují ani vyjádření Policie

pokračování

České republiky k návrhu místní úpravy provozu na pozemních komunikacích, návrh úseku pozemní komunikace vhodné pro měření rychlostí vozidel strážníky městské policie či veřejnoprávní smlouva o zajišťování výkonu některých úkolů podle zákona o obecní policii. Nejvyšší správní soud podotkl, že ze správních rozhodnutí ani rozsudku nebylo zřejmé, ze které konkrétní úřední činnosti (správního řízení) měly správní orgány vycházet. Uzavřel proto, že z listin založených ve správním spise nebylo možné seznát, zda předmětná dopravní značka byla na daném místě skutečně umístěna. Vypořádal zároveň i všechny další kasační námitky, přičemž je shledal nedůvodnými.

[6] Krajský soud následně pokračoval v řízení; ve věci nařídil jednání na 2. 12. 2020. Zástupce žalobkyně zaslal soudu dne 1. 12. 2020 podání s návrhem na odročení jednání [z důvodu kolize s nahlížením do spisu Nejvyššího státního zastupitelství (dále též „NSZ“)], případně omluvu z nařízeného jednání. Krajský soud věc projednal bez přítomnosti žalobkyně a jejího zástupce. Ke kolizi s nahlížením do spisu NSZ podotknul, že zástupci žalobkyně byly v přípisu NSZ ze dne 16. 11. 2020 nabídnuty i další termíny (ve dnech 25. 11. 2020 a 30. 11. 2020).

[7] Při jednání krajský soud doplnil dokazování ohledně toho, zda v době, kdy měření rychlosti proběhlo, byla nejvyšší dovolená rychlost v měřeném úseku 50 km/h, tedy zda byly v daném místě rozmístěny dopravní značky B20a omezující maximální dovolenou rychlost. Provedl důkaz veřejnou vyhláškou - opatřením obecné povahy ze dne 16. 6. 2014 (nabylo právní moci dne 2. 7. 2014), které stanovuje umístění dopravní značky B20a na silnici I/14 v úseku přímo navazujícím za křižovatkou se silnicí III/01413 a místní komunikací v obci Mladé Buky, a to včetně přílohy obsahující grafické znázornění. Dále k důkazu konstatoval vyjádření Ing. J. K., pověřené řízením provozního úseku Ředitelství silnic a dálnic ČR ze dne 18. 11. 2020 (včetně reportu prohlídek za období od 1. 3. 2017 do 30. 4. 2017), z něhož vyplynulo, že Ředitelství silnic a dálnic ČR se dne 24. 2. 2014 vyjadřovalo k úsekovému měření rychlosti v obci Mladé Buky; krajský úřad následně vydal stanovení místní úpravy provozu, poté byl instalován radar a rovněž předmětné dopravní značky omezující rychlost vozidel. Ve sdělení je rovněž uvedeno, že od té doby nebyly svislé dopravní značení ani radar poškozeny.

[8] Rozsudkem ze dne 2. 12. 2020, č. j. 28 A 2/2018 - 116 (dále jen „napadený rozsudek“), krajský soud podanou žalobu (opět) zamítl. Z provedených důkazů dle něj vyplynulo, že předmětné dopravní značky omezující rychlost vozidel na 50 km/hod. byly již několik let před spácháním přestupku (ke kterému došlo dne 2. 4. 2017) řádně nainstalovány. Nebyly přitom v rozhodnou dobu ani poškozeny, neboť kontrola silnic je prováděna 2x týdně, přičemž jejich poškození zjištěno nebylo; poškození ostatně žalobkyně ani nenamítala. Provedené dokazování je dle soudu zároveň odpovědí i na žalobní výtku spočívající v tom, že nebyl prokázán právní základ a z něj plynoucí právní závaznost porušení dopravní značky, když nebyla řešena otázka stanovení porušení dopravní značky opatřením obecné povahy. Příslušný správní orgán (porušení) dopravní značení prokazoval opatřením obecné povahy. V jeho odůvodnění je jako důvod pro vydání zmíněno zvýšení bezpečnosti silničního provozu v prostoru přechodu pro chodce a autobusových zastávek; potvrdilo se tedy to, co prvostupňový správní orgán uvedl v souvislosti s osazením daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami již v odůvodnění svého rozhodnutí jako skutečnost mu známou z úřední činnosti.

II. Kasační stížnost žalobkyně

[9] Proti (druhému) rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které jej navrhla zrušit a věc opět vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Namítá, že nebyl dán důvod pro projednání věci v nepřítomnosti jejího zástupce, který se z nařízeného jednání omluvil. Soud na jedné straně jejímu zástupci vytknul, že procesní úkon u NSZ mohl realizovat v jiný den; na straně druhé ovšem uvedl, že omluvu akceptoval. Tato tvrzení jsou dle stěžovatelky ve vzájemném rozporu. Nadto konstatuje, že termín úkonu jejího zástupce u NSZ byl sjednán předem; též v další dva nabízené dny měl advokát jiná soudní jednání, tudíž na některé z nich se zkrátka nemohl dostavit. Má za to, že z důvodu zástupcova soukromí není nutné dokládat písemnost NSZ, kterou mu byly termíny nahlížení nabízeny.

[10] Stěžovatelka poukazuje na to, že dle výroku prvostupňového správního rozhodnutí došlo k přestupku „na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky“. Tento výrok však lze interpretovat třemi způsoby: 1) k překročení rychlosti došlo právě v křižovatce, 2) k překročení rychlosti došlo před křižovatkou, 3) k překročení rychlosti došlo za křižovatkou. Uznává, že krajský soud prokázal, že dopravní značka B20a byla umístěna na silnici I/14 za předmětnou křižovatkou. Toto dokazování je však relevantní jen v případě varianty č. 3); ve správním rozhodnutí ovšem není tvrzeno, že by rychlost byla měřena teprve za křižovatkou. Dle stěžovatelky bylo namístě, aby dokazování doplnil správní orgán (nikoliv soud), který by zároveň upravil skutkovou větu co do popisu místa spáchání přestupku, aby bylo zřejmé, co má být předmětem dokazování.

[11] Dále stěžovatelka namítá, že krajský soud ani nemohl prokázat, že v místě křižovatky silnic I/14 a III/01413 v katastru obce Mladé Buky se nacházelo určité rychlostní omezení, neboť takové místo (křížení daných silnic) vůbec neexistuje. Odkazuje na Geoportál Ředitelství silnic a dálnic, případně na veřejné mapové podklady (maps.google.com či mapy.cz); navrhuje přitom provést k důkazu přiložený výstup z Geoportálu ŘSD. Krajský soud měl dle ní *ex offio* zrušit napadené rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost, neboť nebylo možné přezkoumávat umístění dopravního značení v místě křižovatky, která neexistuje.

[12] Stěžovatelka a její zástupce závěrem vyslovili svůj nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů na webu Nejvyššího správního soudu.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou naplněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

III. 1 Neodročení jednání

[17] Stěžovatelka nejprve namítá jinou vadu řízení před krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] spočívající v tom, že věc neměla být projednána a rozhodnuta v nepřítomnosti jejího zástupce, neboť ten se z nařízeného jednání řádně omluvil a navrhl jeho odročení. Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že dne 12. 11. 2020 bylo zástupci stěžovatelky do jeho datové schránky doručeno předvolání k jednání v předmětné věci, a to na den 2. 12. 2020 v 9:00 hodin. Dne 1. 12. 2020 v 15:41 hodin doručil zástupce stěžovatelky krajskému soudu podání nadepsané jako „*Návrh na odročení nařízeného jednání na datum 2. prosince 2020 v 9 hodin, případně omluva advokáta žalobce z jednání*“. Uvedl v něm, že se nařízeného jednání nemůže zúčastnit, neboť má kolizi s nahlížením do spisu NSZ ve vlastní věci; byly mu navrženy pouze tři termíny a nezbývá mu než dát přednost nahlížení do spisu. Dále konstatoval, že stěžovatelka trvá na zastoupení daným advokátem, jiného si nepřeje. Závěrem podotknul, že návrh podává až „nyní“, neboť se mu nepodařilo ani telefonicky vyjednat jiný termín nahlížení do spisu NSZ. K předmětnému podání přiložil přípis NSZ ze dne 16. 11. 2020, č. j. 6 NZN 2558/2014 - 69, z něž se podává, že zástupci stěžovatelky bylo umožněno nahlížení do spisu ve dnech 25. 11. 2020, 30. 11. 2020 a 2. 12. 2020, vždy v době od 8:00 hod. do 11:00 hod. a od 13:00 hod. do 15:00 hod.

[18] Podle § 50 věty první s. ř. s. může být jednání z důležitých důvodů odročeno. Výkladem tohoto ustanovení se Nejvyšší správní soud již v minulosti zabýval a dospěl k závěru, že odepřít právo účasti na jednání soudu lze jen výjimečně. Jednání musí být podle § 50 věty první s. ř. s. odročeno vždy, když existuje důležitý důvod, který může spočívat i v nemožnosti účastníka či jeho zástupce se jednání zúčastnit z omluvitelných důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005 - 96, publikovaný pod č. 558/2005 Sb. NSS). Zároveň je ovšem nutné podle judikatury Nejvyššího správního soudu trvat na bezodkladnosti žádosti o odročení jednání, tedy aby tato byla předložena ihned poté, co vznikne překážka bránící v účasti na jednání (srov. např. rozsudky NSS ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23, ze dne 27. 1. 2015, č. j. 6 As 215/2014 - 25, ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012 - 25, či ze dne 29. 1. 2020, č. j. 9 As 184/2018 - 33). V rozsudku ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 Ads 78/2014 - 37, NSS vyslovil, že „nelze opomenout aspekt včasnosti omluvy. Po účastníkovi řízení lze spravedlivě požadovat, aby nemožnost své přítomnosti u jednání omluvil ihned poté, co se dozví o důvodech, které mu v účasti u jednání brání. To má význam z hlediska dalšího postupu soudu. Dojde-li totiž řádná omluva z jednání, která osvědčuje důležité důvody nemožnosti účasti na jednání, v dostatečném předstihu, může soud o odročení jednání zpravit protistranu, které tak nevzniknou zbytečné náklady spojené s dostavením se k soudu. (...) nedostaví-li se k jednání soudu řádně předvolaný účastník, který včas nepožádal z důležitého důvodu o odročení, může soud věc projednat a rozhodnout v jeho nepřítomnosti (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 102/03).“

V rozsudku ze dne 14. 6. 2019, č. j. 3 As 247/2017 - 53, pak NSS vzhledem k písemným návrhům na odročení jednání poukázal na to, že „je třeba přihlídnout k tomu, že krajským soudům jsou každý den doručeny desítky až stovky písemností. Jejich převzetí, označení, rozřídění a odevzdání osobám oprávněným k jejich zpracování je činnost, která může běžně přesáhnout (jednotky) minut i tehdy, je-li vykonána s nejvyšším urychlením.“ Obdobně o dané problematice pojednává také komentářová literatura: „Jde-li o překážku na straně zástupce účastníka řízení, jehož předmětem činnosti je profesionální poskytování právních služeb (advokát, daňový poradce apod.), je třeba rovněž uvést, proč nelze zajistit substituta, který by při jednání zastoupil zástupce účastníka. Důvod žádosti o odročení jednání musí být vždy doložen potvrzením o skutečnosti, pro kterou je žádáno o odročení jednání. Žádost je třeba učinit bezprostředně poté, co se účastník řízení či jeho zástupce dozvěděli, že se nebudou moci jednání zúčastnit. (...) nelze považovat za včasnou žádost, která je soudu doručena den před jednáním a která je odůvodněna např. služební cestou, dovolenou či kolizí jednání, jestliže o tomto důvodu musel žadatel vědět mnohem dříve. V takovém případě lze po liknavém účastníkovi či jeho zástupci legitimně žádat, aby upřednostnil účast při tomto jednání, neboť jinak by vyšla vniveč časově náročná příprava soudu a jiných účastníků řízení na jednání. V případě, že žádost účastníka řízení či jeho zástupce není řádná či včasná, soud jí nevyhoví.“ (srov. KÜHN, Zdeněk, KOCOUREK, Tomáš, a kol. Soudní řád správní. Komentář. Wolters Kluwer, Praha, 2019).

[19] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že zástupce stěžovatelky v projednávaném případě doložil pouze to, že jeden ze tří termínů nabízených mu NSZ k nahlížení do spisu v jeho vlastní záležitosti (resp. fakticky pouze jeho dopolední interval) se mu kryl s krajským soudem již (dříve) nařízeným jednáním v této věci. Zástupce stěžovatelky ve svém podání ani netvrdil, natož aby prokázal, proč nemohl k nahlížení do spisu NSZ využít jiných mu nabízených termínů; skutečnost, že údajně v obou zbývajících dnech měl také nařízena jiná soudní jednání, uvedl až v kasační stížnosti. Dále, přestože se zástupce stěžovatelky dozvěděl od NSZ nabídku termínů k nahlížení do spisu již dne 16. 11. 2020, sdělil krajskému soudu tuto skutečnost až po 15 dnech, a to ke konci pracovní doby dne bezprostředně předcházejícího dni nařízeného jednání. Pokud již v okamžiku sdělení NSZ měl v případě všech nabízených dní kolizi s nějakým soudním jednáním, jak sám tvrdí, mohl a měl ihned poté požádat o odročení některého z údajně nařízených jednání; na případné nevyhovění mohl reagovat toutéž žádostí v dalším z řízení. Argumentuje-li zástupce stěžovatelky tím, že termín úkonu u NSZ měl sjednán předem, je nutno podotknout, že jednání v přezkoumávané věci bylo krajským soudem nařízeno dříve. Taktéž zástupcem stěžovatelky tvrzená snaha teprve „den předem“ vyjednat s NSZ jiný termín pro nahlížení není akceptovatelnou omluvou pro opožděné podání návrhu na odročení jednání. K poznámce, že s ohledem na soukromí zástupce stěžovatelky není nutné dokládat písemnost, kterou mu byly NSZ nabízeny termíny nahlížení, Nejvyšší správní soud uvádí, že tuto listinu předložila krajskému soudu sama stěžovatelka jako přílohu návrhu na odročení jednání ze dne 1. 12. 2020. I kdyby měla na mysli, že nebylo nezbytné dokládat ona (údajná) jiná soudní jednání jejího zástupce, pak ani tomu by nebylo možné přisvědčit, neboť jejího zástupce tížilo břemeno prokázání důležitých důvodů pro odročení jednání na jeho straně. Za této situace krajský soud nepochybil, pokud žádosti stěžovatelky o odročení jednání nevyhověl a v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. věc projednal a rozhodl bez přítomnosti jejího zástupce.

pokračování

[20] Kasační soud se nemůže ztotožnit ani se stěžovatelkou tvrzenou vzájemnou rozporností závěrů krajského soudu, který sice nevyhověl žádosti o odročení jednání, avšak uvedl, že omluvu jejího zástupce akceptoval. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že „je třeba odlišovat žádost o odročení jednání od omluvy z jednání. Je-li podstatou úkonu sdělení, že se účastník řízení, popř. jeho zástupce nemůže jednání zúčastnit, byť i uvede důvod, který mu v tom brání, nelze z toho dovodit, že současně žádá i o jeho odročení. Pouhá omluva z jednání nepředstavuje žádost o jeho odročení, neboť jejím cílem není požádat soud o stanovení nového termínu jednání (odročení), nýbrž v rámci pravidel slušnosti soudu sdělit, že se účastník, resp. jeho zástupce jednání nezúčastní. Omluva z jednání nebrání projednání věci v nepřítomnosti osob, které se z jednání omluvily.“ (srov. KÜHN, Zdeněk, KOCOUREK, Tomáš, a kol. Soudní řád správní. Komentář. Wolters Kluwer, Praha, 2019). Ve výše naznačené dichotomii je dle zdejšího soudu třeba vnímat i sdělení krajského soudu. Stěžovatelka totiž formulovala své podání ze dne 1. 12. 2020 jako „Návrh na odročení nařízeného jednání na datum 2. prosince 2020 v 9 hodin, případně omluva advokáta žalobce z jednání“. Z této dikce lze usuzovat, že zástupce stěžovatelky primárně žádal o odročení jednání; pro případ nevyhovění danému návrhu ovšem nadto ze zdvořilostních důvodů omlouval svou neúčast na jednání. Krajský soud zjevně nevyhověl (primárnímu) návrhu zástupce stěžovatelky na odročení jednání (s ohledem na další termíny jeho možného nahlížení do spisu NSZ); jasně konstatoval, že konání jednání bez přítomnosti zástupce nebránila žádná procesní překážka a jeho účast nebyla při jednání nutná. Nadto přitom (fakticky nadbytečně) uvedl, že přijal (po právní stránce irelevantní) omluvy všech účastníků řízení a zástupce stěžovatelky z jednání.

[21] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené shledal, že postup krajského soudu spočívající v provedení nařízeného jednání bez účasti zástupce stěžovatelky, včetně rozhodnutí věci, nebyl zatížen jinou vadou řízení.

III. 2 Umístění dopravní značky B20a

[22] Stěžovatelka dále namítá, že z výroku prvostupňového správního rozhodnutí není zřejmé, zda k překročení rychlosti došlo právě v křižovatce, před ní nebo až za ní; krajský soud přitom prokázal pouze to, že dopravní značka B20a byla umístěna na silnici I/14 za křižovatkou silnic I. třídy č. 14, III. třídy č. 01413 a místní komunikace.

[23] Prvostupňový správní orgán uznal stěžovatelku odpovědnou za přestupek provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, když nezajistila, aby při užití jí provozovaného vozidla nedošlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti naměřené silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity v. č. GEMVEL0012 v „katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Trutnov, okr. Trutnov na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov“ (srov. výrok daného rozhodnutí).

[24] Krajský soud po zrušujícím rozsudku NSS v dalším řízení provedl na jednání dokazování mimo jiné veřejnou vyhláškou Krajského úřadu Královéhradeckého kraje - opatřením obecné povahy ze dne 16. 6. 2014, č. j. 4409-3/DS/14/Po (právní moc dne 2. 7. 2014), které stanovuje místní úpravu provozu na silnici I/14 v k. ú. Mladé Buky, a to umístěním trvalého dopravního značení a dopravního zařízení upravujícího způsob jízdy v uvedeném úseku dle grafického znázornění v příloze návrhu, a to za v něm stanovených

podmínek. Z přílohy *Měření úseku rychlosti vozidel Mladé Buky komunikace I/14 – Situace znázornění oblasti měření č. 01/2014* se jednoznačně podává, že na silnici I/14 v k. ú. Mladé Buky ve směru jízdy na obec Trutnov (na úrovni začátku zastávky ČD a zastávky BUS v opačném směru) byla již dříve umístěna (první) nadále zachovávaná dopravní značka B20a - omezení nejvyšší dovolené rychlosti na 50 km/h. Bezprostředně poté nově následuje 120 m dlouhý měřený úsek (snímaný v nákresu zaznačenými měřicími body A a B zařízení SYDO Traffic Velocity). Po 51,1 m od první značky B20a začíná hranice křižovatky silnice I/14 s místní komunikací do obce Mladé Buky dlouhá 24,1 m. Přímo v místě konce hranice této křižovatky je nově opět umístěna (druhá) dopravní značka B20a - omezení nejvyšší dovolené rychlosti na 50 km/h. Z provedeného důkazu tedy dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně plyne, že jedna značka B20a je umístěna na silnici I/14 před předmětnou křižovatkou, druhá těsně za hranicí této křižovatky; měřený úsek začíná před křižovatkou a končí až za ní. Identifikaci místa přestupku formulovanou prvostupňovým správním orgánem jako „v místě“ dané křižovatky považuje Nejvyšší správní soud za dostatečně jednoznačnou, konkrétní a nezaměnitelnou, neboť v bezprostřední blízkosti křižovatky silnic I/14 a místní komunikace do obce Mladé Buky žádné jiné (zaměnitelné) úsekové měření rychlosti prováděné zařízením SYDO Traffic Velocity není. Krajský soud řádně prokázal, že před začátkem měřeného úseku (a za hranicí křižovatky v jeho průběhu) jsou umístěny dopravní značky omezující nejvyšší dovolenou rychlost v tomto úseku na 50 km/h. Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovateli, že bylo nezbytné, aby dokazování (v provedeném rozsahu) doplnil sám správní orgán. Stejně tak není třeba trvat na úpravě skutkové věty výroku prvostupňového správního rozhodnutí co do popisu místa spáchání přestupku, neboť je logické, že k naměřenému překročení rychlosti (představujícímu průměrnou rychlost mezi oběma měřicími čarami) došlo právě v měřeném úseku (začínajícím před a končícím za křižovatkou), který je ve výroku dostatečně jednoznačně identifikován.

III. 3 Neexistence místa přestupku

[25] Stěžovatelka v kasační stížnosti také namítá, že křižovatka silnic I/14 a III/01413 v katastru obce Mladé Buky údajně neexistuje; navrhuje přitom provést k důkazu přiložený výstup z Geoportálu ŘSD. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka tuto námitku vůči specifikaci místa přestupku ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí neuvedla v žalobě. Jedná se tedy o skutečnost, kterou poprvé uplatnila až poté, kdy byl vydán napadený rozsudek, pročez se k ní ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží. Stejný osud proto sdílí také důkazní návrh k prokázání dané skutečnosti.

III. 4 Nesouhlas s vyvěšením osobních údajů

[26] K problematice zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatelky a jí samotné na síti internet Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezů sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlášení uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezů navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlášení rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních

pokračování

údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2021, č. j. 2 As 261/2019 - 52). Konkrétně k výhradám zástupce stěžovatelky se pak Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem předsedy NSS ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7. Jak uvádí sama stěžovatelka, nejedná se o kasační námitku. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatelky ani jejího zástupce. Pokud „*se Mgr. Václav Voříšek cítí být „sekundárně viktimizován“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení*“ (srov. usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, či rozsudky NSS ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020 - 37, a desítky dalších). Za této situace není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat a zdejší soud odkazuje na výše uvedené písemnosti.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[27] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyly naplněny žádné stěžovatelkou uplatněné kasační námitky, a taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. listopadu 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu